

Arrest

nr. 270 981 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKAN loco advocaat J. WOLSEY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 9 oktober 2014, dient op 10 oktober 2014 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2015 kent de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoekster de vluchtelingenstatus toe.

1.2. Naar aanleiding van het op 2 februari 2016 door verzoeksters ex-echtgenoot S.A.H. ingediende verzoek om internationale bescherming, wordt verzoekster op 23 augustus 2016 nogmaals gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Op 1 september 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekster stelt geen beroep in tegen voormelde beslissing.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 20 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juli 2021 verklaart de commissaris-generaal het tweede verzoek onontvankelijk (volgend verzoek). Die beslissing werd op 8 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, van soennitisch Arabische afkomst bent, en in Homs bent geboren. Volgens uw paspoort bent u op 27 september 1964 geboren. U verbleef in Homs en Saraqeb. Op uw vijftiende huwde u met S.A.H. (OV X - CG X), met wie u ondertussen zeven kinderen heeft. Rond 2005 verhuisde u met uw gezin naar Raml Felastini, Latakia. In de zomer van 2014 werd het huis van uw ouders te Raml Felastini geraakt door een projectiel. Uw beide ouders kwamen daarbij om het leven. Twee dagen later vond u uw ouders terug. Bij de aanblik van hun verpletterde lichamen vergleed u in een diepe coma. Drie maanden later kwam u bij bewustzijn in de Sina-kliniek in de provincie Idlib. In het najaar van 2014 reisde u met de hulp van een smokkelaar van Idlib naar Adana, Turkije. Vervolgens reisde u verder naar België.

Op 10 oktober 2014 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van de eerste vier pagina's van uw paspoort voor. Op 22 januari 2015 werd u door het CGVS gehoord en op 30 januari 2015 werd u de vluchtelingenstatus toegekend op basis van de toen voorhanden zijnde informatie. Op 2 februari 2016 dienden uw ex-echtgenoot S.A.H. en uw dochter N.A.H. (OV X - CG X) eveneens een verzoek om internationale bescherming in België in. Ondertussen hebben ook volgende gezinsleden in België een verzoek ingediend: uw zoon M.A. (OV 8.135.467 - CG 15/27566), uw zoon K.A. (OV X - CG X: toekenning vluchtelingenstatus dd. 12/04/2017), uw zoon S.A. (OV X - CG X), uw zoon J.A. (OV X - CG X), uw dochter S.H. (OV X - OV X: toekenning vluchtelingenstatus dd. 18/12/2015). Verder hebt u verschillende andere familieleden in België wonen. Een groot deel onder hen verkreeg internationale bescherming. Uit de gelinkte dossiers, meer bepaald die van uw ex-echtgenoot en die van uw dochter N., kwamen nieuwe elementen aan het licht waaruit blijkt dat u niet de waarheid had verteld over uw asielmotieven en uw verblijf in Syrië. In het kader hiervan werd u op 23 augustus 2016 nog een keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 1 september 2017 werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 20 april 2021. U verklaart geen nieuwe elementen te hebben en zich nog steeds op dezelfde problemen te baseren dewelke u in uw eerste verzoek aanhaalde. U vreest net als uw moeder gedood te worden.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u uw originele Syrische paspoort (d.d. 14/9/'11), een brief van uw advocaat en enkele medische documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een intrekking van de vluchtelingenstatus, omdat compleet onduidelijk bleef wanneer u in Syrië verbleef en wanneer u Syrië verliet. Voorts was het ook onduidelijk hoe u naar Europa en België bent gereisd en bleef het compleet onduidelijk waar u hebt verbleven na uw vertrek uit Syrië. Er waren bovendien vermoedens dat u uw origineel paspoort intentioneel achterhield. Voorts werd vastgesteld dat u valse verklaringen aflegde over uw etnische achtergrond en u uw verzoek laattijdig indiende.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst in België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakte u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U verklaart letterlijk geen nieuwe elementen te hebben en beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet namelijk uw vrees net als uw moeder gedood te worden.

U legt nu weliswaar uw originele Syrische paspoort (d.d. 14/9/'11) voor, maar hieruit kan geenszins worden afgeleid waar u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde. Er wordt immers enkel een Franse stempel van 5 november 2011 in vermeld. Dit komt niet overeen met uw verklaringen omtrent uw reisweg ten tijde van uw eerste verzoek. U beweerde immers tot 2014 in Syrië te hebben verbleven. Bovendien is de bewijswaarde van Syrische paspoorten sinds het uitbreken van de Syrische revolutie zeer relatief geworden. Er wordt namelijk op grote schaal fraude gepleegd met Syrische paspoorten (zie Landeninformatie, COI Focus - Syrië - Documentenfraude). Het document heeft dus pas enige bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door geloofwaardige en precieze verklaringen. Dit bleek bij u allerminst het geval te zijn.

Ook de overige door u neergelegde documenten, meer bepaald de brief van uw advocaat en de medische documenten, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Hiermee kunt u allerminst aantonen wat uw werkelijke verblijfssituatie was voor uw komst naar België. De brief van uw advocaat is immers slechts gebaseerd op uw eigen verklaringen, maar vormt daarvoor nog geen sluitend bewijs. Hierin wordt beweerd dat u in werkelijkheid reeds sinds kort na uw aankomst in Frankrijk in november 2011 naar België zou zijn gekomen. U slaagt er niet in dit aan de hand van documenten te staven. Er blijft daarenboven onduidelijkheid bestaan omtrent eventuele andere verblijfsprocedures in andere landen. Bovendien blijft het zeer frappant dat u pas in oktober 2014 besloot asiel aan te vragen, hetgeen uw nood aan internationale bescherming danig relativeert. Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betoogt dat haar origineel paspoort en haar Dom-etnie nieuwe elementen uitmaken. Met betrekking tot de verblijfplaatsen legt zij uit dat zij in de loop van de jaren 2000 naar Frankrijk reisde om daar medische verzorging te verkrijgen en dat haar asielaanvraag er werd geweigerd op 11 januari 2007. Zij diende vervolgens het Franse grondgebied te verlaten en keerde terug naar Syrië. Op 14 september 2011 zou ze een nieuw paspoort hebben gekregen, waarna zij trachtte een visum te bekomen voor Europa, wat uiteindelijk lukte op 27 oktober 2011. Op 5 november 2011 is zij dan in Frankrijk aangekomen, waar zij een week verbleef alvorens naar België te reizen. Ze legt uit toen geen asielaanvraag te hebben ingediend omdat ze hoopte dat de situatie in haar herkomstland zou verbeteren.

Zij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek verricht te hebben teneinde de authenticiteit van het paspoort of het Franse visum te achterhalen. Volgens haar is de verwijzing naar de “COI Focus Syria Documentenfraude” irrelevant omdat niet betwist wordt dat zij de Syrische nationaliteit heeft en aldus geen fraude hoeft te plegen om een paspoort te verkrijgen. Nu het gebrek aan origineel paspoort de reden vormde voor de intrekking van haar vluchtelingenstatus, meent ze dat het feit dat ze dit paspoort thans wel voorlegt, een nieuw element uitmaakt dat de kans vergroot om haar vluchtelingenstatus terug te krijgen. Daarnaast verwijt ze de commissaris-generaal haar chaotische levensgeschiedenis niet opnieuw te hebben onderzocht. Indien er nog twijfels waren, had ze moeten worden gehoord door de commissaris-generaal.

Vervolgens wijst ze erop dat de commissaris-generaal in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus wees op haar lidmaatschap van de dom-gemeenschap om aan te tonen dat haar verklaringen over haar etnische achtergrond niet waarachtig waren. Ze geeft toe dat ze haar etnische afstamming heeft verzwegen. Zij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met de specifieke risico's die doms lopen bij een terugkeer naar Syrië.

Tenslotte wijst verzoekster op haar kwetsbaar profiel gezien haar hoge leeftijd, ziekte en het feit dat zij, gescheiden van haar echtgenoot, een alleenstaande vrouw is. Zij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben verricht naar de situatie van de vrouw in de Syrische veiligheidscontext.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

- gedetailleerde brief ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag, die op 26 mei 2021 aan het CGVS is toegezonden;
- uitwisseling van e-mails met het CGVS over de fout in de kennisgeving van de bestreden beslissing;
- attest van de interculturele bemiddelaar - gemeente Anderlecht;
- attest van de *“Direction Générale des Etrangers en France”*, d.d. 01.12.2014.

2.3. Vraag om inlichtingen

2.3.1. Naar aanleiding van de vraag van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet om de beslissingen over te maken die de commissaris-generaal heeft genomen in het kader van het verzoek om internationale bescherming ingediend door de heer A.H.S. en dochter A.H.N. alsook de beslissingen genomen ten aanzien van de zoon K.A. en dochter S.H., laat de commissaris-generaal de aanvullende nota geworden waarbij volgende bijlagen gevoegd worden:

- De afstand van asielaanvraag d.d. 23 januari 2018 in hoofde van A.H.S.;
- De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling d.d. 31 mei 2018 in hoofde van A.H.N.;
- De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling d.d. 12 april 2017 in hoofde van A.K.;
- De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling d.d. 18 december 2015 in hoofde van H.S.

2.3.2. Naar aanleiding van de in punt 2.3.1. vermelde vraag van de Raad, maakte verzoeker op 18 maart 2022 de volgende stukken over:

- erkenning van de hoedanigheid van vluchteling d.d. 12 april 2017 in hoofde van A.K.;
- erkenning van de hoedanigheid van vluchteling d.d. 18 december 2015 in hoofde van H.S.

2.4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.5. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip *“nieuwe elementen of feiten”*, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming

rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.6.1. Verzoekster verklaart in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dat zij in het najaar van 2014 met hulp van een smokkelaar van Idlib naar Turkije reisde en vervolgens verder naar België, waar zij op 10 oktober 2014 een beschermingsverzoek indiende. Ze verklaart dat in de zomer van 2014 het huis van haar ouders te Raml Felastini geraakt werd door een projectiel, waarbij haar ouders om het leven kwamen. Nadat ze haar ouders na twee dagen terugvond, vergleed ze voor 3 maanden in een diepe coma, waarna zij bij bewustzijn kwam en besloot het land te verlaten. De commissaris-generaal kent verzoekster op 30 januari 2015 de vluchtelingenstatus toe.

2.6.2. Naar aanleiding van het op 2 februari 2016 door haar ex-echtgenoot S.A.H. ingediende verzoek om internationale bescherming, wordt verzoekster op 23 augustus 2016 nogmaals gehoord op het CGVS, waarna de commissaris-generaal op 1 september 2017 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus neemt. Verzoekster stelt geen beroep in tegen voormelde beslissing, die onder meer luidt als volgt: *“Uit de gelinkte dossiers, meer bepaald die van uw echtgenoot en die van uw dochter N. kwamen nieuwe elementen aan het licht waaruit blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw beweerde verblijf in Syrië tot het najaar van 2014. In werkelijkheid zou u Syrië reeds veel eerder hebben verlaten. Bovendien ontving het CGVS bijkomende informatie van de Franse autoriteiten.*

(...)

Bij het invullen van de vragenlijst bij DVZ liet u aanvankelijk optekenen dat u van uw kindertijd tot uw vertrek uit Syrië in Saraqeb heeft gewoond (zie Verklaring, vraag 10). Tijdens het gehoor van 23 augustus 2016 corrigeerde u dit en verklaarde u dat u eerst in Saraqeb woonde en nadien, omstreeks 2005, naar Latakia bent verhuisd (zie CGVS, K., 22/01/2015, p. 6). Naar eigen zeggen verbleef u tot het najaar van 2014 onafgebroken in Syrië. U zou het land nooit hebben verlaten. Ook na de confrontatie met de Eurodac-hit in Frankrijk (dd. 06/11/2006) bleef u volhouden dat u voordien nooit buiten Syrië was geweest (zie CGVS, K., 22/01/2015, p. 5).

Deze versie van uw levensloop stemt niet overeen met wat uw echtgenoot S.A.H. later liet optekenen. Tijdens zijn eerste verhoor op 15 april 2016 liet hij noteren dat u voor jullie huwelijk zowel in Latakia als Saraqeb heeft gewoond. Nadien zouden jullie tussen 1980 en 2000 in Latakia en Banyas hebben gewoond. Vervolgens verbleven jullie in Raml Filastini, Latakia (...). Nog volgens hem verliet u omstreeks 2004 Syrië en reisde u naar Frankrijk om er medische verzorging te krijgen. U verbleef er ongeveer twee jaar en vier maanden. Uw echtgenoot verklaart dat u er een verblijfsstatus heeft aangevraagd, ook al is het onduidelijk over welke procedure hij het heeft (...). Toen bleek dat u in Frankrijk geen hulp kreeg besloot u terug te keren naar Saraqeb, Syrië. Vervolgens zou u in 2011, bij het absolute begin van de Syrische revolutie, opnieuw met een (Frans) Schengenvizum naar Frankrijk zijn gereisd. Volgens uw echtgenoot was uw visum slechts vijftien dagen geldig maar bleef u uiteindelijk enkele jaren in Frankrijk. U verbleef er bij zijn zus K. en u vroeg er opnieuw asiel aan, al kan uw echtgenoot niet toelichten wanneer. Volgens uw echtgenoot werd uw asielaanvraag nogmaals afgewezen. Anno 2013 verhuisde u naar België waar u nog hetzelfde jaar asiel aanvroeg. Maar in werkelijkheid vroeg u pas op 9 oktober 2014 in België asiel aan (zie CGVS, S., 15/04/2016, p. 12-13). Los van het feit dat uw echtgenoot bepaalde elementen, o.a. procedures in andere land en of data, niet kan toelichten, blijkt uit zijn verklaringen evenwel dat u op zijn minst sinds 2011 onafgebroken in Europa heeft verbleven.

(...)

Vervolgens ontving het CGVS van de Franse "Direction Générale des Étrangers en France" nieuwe informatie waaruit bleek dat u effectief een asielaanvraag in Frankrijk heeft ingediend, dewelke op 11 januari 2007 werd geweigerd. Op 17 november 2007 werd er een verwijderingsmaatregel tegen u uitgevaardigd, waarna u verdween (zie Landeninformatie, attest "Direction Générale Des Étrangers en France")

(...)

Het blijft tot op heden compleet onduidelijk wanneer u in Syrië verbleef en wanneer u Syrië heeft verlaten.

Vervolgens in het compleet onduidelijk hoe u naar Europa en België bent gereisd.

(...)

Het is daarnaast compleet onduidelijk waar u heeft verbleven na uw vertrek uit Syrië.

Uw echtgenoot schept daar tijdens zijn eerste verhoor geen duidelijkheid over. Zo verklaart hij dat u reeds in 2011 in België aankwam. Vervolgens verklaart hij dat u ergens in de periode 2011-2014 in Frankrijk asiel heeft aangevraagd en pas daarna naar België kwam (zie hoger). Tijdens zijn tweede gehoor geeft hij een andere versie van de feiten. Plots verklaart hij dat u rond 2013 naar Syrië wou terugkeren en dat u daarom naar Turkije bent gereisd (...). Uw echtgenoot kan echter niet toelichten wat er u in Turkije is overkomen (...). Evenmin is het hem duidelijk waar u tussen 2011 en 2013 verbleef. Hij vermoedt dat u al die tijd in Frankrijk was, maar hij kan niet zeggen bij wie u er verbleef (...).

Ook nu geeft u een compleet andere versie van de feiten. Volgens u kwam u in 2011 rechtstreeks naar België en wachtte u vervolgens tot 10 oktober 2014 om asiel aan te vragen. Gevraagd om toe te lichten wat u in die periode van drie jaar heeft gedaan, beweert u dat u helemaal niets deed. Volgens u wachtte u tot de situatie in Syrië rustiger werd zodat u naar Syrië kon terugkeren. Los daarvan zou u 24 dagen in Saint-Denis, Parijs, hebben verbleven. U vertelt echter niets over een mislukte poging om naar Syrië terug te keren of over een verblijf in Turkije (...).

Het blijft met andere woorden compleet onduidelijk in welke landen u de laatste jaren heeft verbleven.

(...)

Vervolgens blijkt dat u valse verklaringen heeft afgelegd betreffende uw etnische achtergrond.

Reeds bij het invullen van de Verklaring bij DVZ gaf u zich uit als een persoon van Arabische origine (zie Verklaring vraag 5d, 5e). Ook tijdens het eerste gehoor verklaarde u van Arabische afkomst te zijn en liet u uitschijnen dat u enkel Arabisch spreekt (zie CGVS, K., 22/01/2015, p. 3). Uit het gehoor van uw echtgenoot blijkt echter dat jullie in werkelijkheid van Domari-afkomst zijn en ook Domari (zgn. 'vogeltjestaal') spreken (zie CGVS, S. 15/04/2015, p. 4-5). Uit het gehoor met uw dochter bleek eveneens dat u Domari spreekt en dus van Domari-afkomst bent (...). Dit heeft u zelf nooit vermeld.

Verder wijst het CGVS op het laattijdig karakter van uw asielaanvraag.

(...)

U haalt evenmin geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat u in Syrië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.(...)" (AD CGVS, deel 8, intrekking van de vluchtelingenstatus d.d. 1 september 2017).

2.6.3. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming van 20 april 2021 verklaart verzoekster d.d. 3 mei 2021 dat er geen nieuwe elementen zijn en dat zij haar aanvraag nog steeds baseert op dezelfde problemen die zij in haar eerdere aanvraag uiteenzette. Zij voegt toe dat zij wel een paar documenten voorlegt en dat door het relaas van haar ex-echtgenoot aan het licht is gekomen dat zij foute verklaringen had afgelegd waardoor haar vluchtelingenstatus werd ingetrokken (AD CGVS, deel DVZ, 7 verklaring volgend verzoek d.d. 3 mei 2021, punt 16). Ze verklaart verder geen contact meer te hebben met haar land van herkomst (AD CGVS, deel DVZ, 7 verklaring volgend verzoek d.d. 3 mei 2021, punt 21).

Ter staving van haar tweede beschermingsverzoek legt verzoekster de volgende documenten voor:

- origineel Syrische paspoort, afgegeven op 14 september 2011, geldig tot 13 september 2017 voorzien van een Schengenvisum type C afgeleverd door de Franse autoriteiten op 27 oktober 2011 met een Franse inreisstempel op 5 november 2011;
- een brief van verzoeksters raadsman d.d. 15 april 2021 waarin uiteengezet wordt dat verzoekster van Dom-origine is, zij niet naar Syrië kan terugkeren uit vrees voor haar leven en wegens willekeurig geweld en dat zij ten aanzien van de asielinstanties nooit gedurfd heeft om de waarheid te vertellen en om haar origineel paspoort neer te leggen. Daarnaast wordt uiteengezet dat verzoekster, in bezit van een visum type C, op 5 november 2011 naar Parijs is gereisd, waar zij één week is verbleven om vervolgens naar België te reizen, waar meerdere familieleden verbleven en waar de Dom gemeenschap goed vertegenwoordigd is. Er wordt uitgelegd dat verzoekster niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat zij hoopte snel te kunnen terugkeren naar Syrië. Omdat zij tot de Dom-minderheid behoort, vreest zij de Syrische autoriteiten. Zij wijst vervolgens op haar kwetsbaarheid als 58-jaar oude, zieke, alleenstaande vrouw;
- medische documenten van 19 april 2021 en 22 januari 2020, 26 maart 2019 en cardiologisch rapport, verslagen van medische beeldvorming, waarin onder meer de vermelding gemaakt wordt van een misvorming van de enkel, diabetes type II en van de medicatie die verzoekster neemt.

Verzoekster licht nog toe dat ze haar paspoort niet had voorgelegd tijdens haar eerste verzoek omdat ze bang was om niet erkend te worden omwille van het visum, dat ze analfabeet is en daarom niet weet welk visum er in haar paspoort staat, dat haar raadsman haar situatie heeft uitgelegd in een brief en haar medische situatie beschreven staat in de medische documenten, waarvan ze niet weet wat er in staat ook omdat ze analfabeet is.

2.6.4. De hamvraag die zich stelt is of verzoekster nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de motieven ten grondslag aan de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus niet of niet langer van toepassing zullen zijn, of dat er nieuwe elementen zijn in hoofde van verzoekster om in aanmerking te komen voor de internationale beschermingsstatus. Deze nieuwe elementen kunnen betrekking hebben op de materiële elementen die hebben geleid tot de intrekking van de aanvankelijk verleende internationale bescherming of de nieuwe elementen kunnen verband houden met andere feiten dan die welke tot de oorspronkelijke toekenning van de van internationale beschermingsstatus hebben geleid (EASO, *"Practical Guide on Subsequent Applications"*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 46).

Met betrekking tot het origineel paspoort, waarbij dient opgemerkt dat verzoekster dit tijdens haar eerste verzoek niet voorlegde, stelt de Raad vast dat daaruit blijkt dat verzoekster in bezit was van een Schengenvisum type C afgeleverd door de Franse autoriteiten op 27 oktober 2011 met een inreisstempel in Frankrijk op 5 november 2011. Verzoekster verklaarde initieel dat zij Syrië verlaten had in 2014, waar zij in het kader van het verhoor met het oog op de intrekking van haar vluchtelingenstatus op terugkwam en uitlegde dat zij in 2011 rechtstreeks naar België kwam en hier tot 10 oktober 2014 wachtte om asiel aan te vragen. Voorgaande heeft ertoe geleid dat de commissaris-generaal in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus onder meer oordeelde dat het onduidelijk is wanneer verzoekster in Syrië verbleef, wanneer zij Syrië heeft verlaten, waar zij heeft verbleven na haar vertrek uit Syrië en in welke landen zij de laatste jaren heeft verbleven. Waar verzoekster in het verzoekschrift erin volhardt dat zij Europa binnen reisde op 5 november 2011 en zij na een verblijf van één week in Frankrijk reeds naar België reisde, stelt de Raad enerzijds vast dat haar verblijf in België sedert november 2011 niet blijkt uit het paspoort en anderzijds dat haar reis naar Frankrijk in november 2011 reeds meegenomen werd in de beoordeling bij de intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekster

volhardt aldus in de verklaringen die zij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd en die mede geleid hebben tot de beslissing tot intrekking van haar vluchtelingenstatus, waardoor zij geen nieuwe elementen bijbrengt die de motieven die ten grondslag liggen aan de intrekkingsbeslissing onderuit haalt. De Raad voegt nog toe dat, indien verzoekster inderdaad sedert november 2011 in België verblijft, het uiterst merkwaardig is dat verzoekster drie jaar wacht om uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De tevergeefse vergoelijking dat zij de situatie in Syrië wilde afwachten en hoopte dat die zou verbeteren is geenszins geloofwaardig gelet op het feit dat zij maar liefst 3 jaar wachtte. Het indienen van een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming doet wel degelijk vragen rijzen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming, zoals ook reeds eerder werd gemotiveerd door de commissaris-generaal in de beslissing van 1 september 2017. Door louter te verwijzen naar datgene wat zij al eerder verklaard heeft en wat reeds in ogenschouw genomen werd door de commissaris-generaal bij het nemen van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op 1 september 2017 toont zij niet aan dat er nieuwe elementen voorhanden zijn in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt geen onderzoek gevoerd te hebben naar de authenticiteit van haar paspoort, dient opgemerkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad verwijst in dit verband vooreerst naar de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie 6, COI Focus “*Syrië. Documentenfraude*” van 23 november 2016) waaruit blijkt dat corruptie bij de afgifte van documenten een wijdverspreid fenomeen is in Syrië, dat het sinds het uitbreken van het conflict alsmaar gemakkelijker is geworden om documenten te bekomen onder valse voorwendselen of met incorrecte persoonsgegevens, dat zowel fraude met authentieke documenten als vervalste documenten vaker voorkomen, dat de handel in valse Syrische documenten in Libanon en langs de Turkse grens met Syrië een echte booming business is geworden, dat het zeer moeilijk is geworden om authentieke documenten van valse documenten te onderscheiden en dat zowat alle Syrische documenten op de zwarte markt te koop zijn. Gelet op deze informatie, die verzoekster niet met andersluidende informatie ontkracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de bewijswaarde van de voorgelegde Syrische documenten bijzonder relatief is.

Naast het gegeven dat de bewijswaarde van het door haar voorgelegde Syrische document bijzonder relatief is, zoals *supra* uiteengezet, kan uit het paspoort met visum slechts worden afgeleid dat verzoekster Frankrijk is binnen gereisd op 5 november 2011, maar zegt het paspoort niets over waar verzoekster tot haar vertrek uit Syrië heeft verbleven, over waar zij heeft verbleven sedert haar vertrek uit Syrië en sedert wanneer zij in België zou zijn aangekomen. Het blijft aldus onduidelijk in welke landen zij de laatste jaren heeft verbleven, zoals geoordeeld werd door de commissaris-generaal bij beslissing van 1 september 2017. De Raad volgt verzoekster niet stellende dat het gebrek aan het voorleggen van haar origineel paspoort de uitsluitende reden vormde van de intrekking van haar vluchtelingenstatus. De Raad leest in de beslissing van 1 september 2017 immers dat de commissaris-generaal op grond van een veelheid aan motieven overging tot de intrekking van de vluchtelingenstatus. De commissaris-generaal stelde immers vast dat het onduidelijk is wanneer verzoekster in Syrië verbleef, wanneer ze Syrië heeft verlaten, hoe ze naar Europa is gereisd, het onduidelijk is waar ze heeft verbleven na haar vertrek uit Syrië, dat ze valse verklaringen heeft afgelegd betreffende haar etnische achtergrond, dat haar asielaanvraag laattijdig werd ingediend en er geen geloofwaardige elementen zijn waaruit blijkt dat zij in Syrië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. De subsidiaire beschermingsstatus werd niet toegekend omdat geoordeeld werd dat het aantonen van de levensloop en de (laatste) verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Syrië onontbeerlijk is om uit te sluiten dat asielzoekers ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoten. Er werd op gewezen dat verzoekster zich beperkt tot uitermate vage verklaringen betreffende haar verblijfplaatsen en het onmogelijk is een correct beeld te krijgen van haar (recente) verblijfplaatsen en levensloop waardoor het evenmin onmogelijk is een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan internationale bescherming.

Nu het paspoort geen informatie verschaft omtrent de recente verblijfplaatsen en levensloop van verzoekster en mede gelet op wat *supra* uiteengezet werd, oordeelt de Raad dat het voorgelegde paspoort niet van die aard is om de motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 1 september 2017, waarin geoordeeld werd dat verzoekster er niet in geslaagd is om haar levensloop, afkomst en verblijfplaatsen aannemelijk te maken, niet langer van toepassing zouden zijn. Aldus betreft het paspoort geen nieuw

element dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te kunnen komen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In het bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 6 *“Refus de reprise en charge d'un demandeur d'asile par la France”* van 1 december 2014, leest de Raad dat haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de Franse autoriteiten en dat verzoekster na 2009 het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten voor een periode langer dan drie maanden. Voormeld stuk verschaft geenszins duidelijkheid over de plaatsen waar verzoekster heeft verbleven na 2009 en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoekster er niet in geslaagd is om haar levensloop, afkomst en verblijfplaatsen aannemelijk te maken en het aldus geen nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor de internationale beschermingsstatus.

Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt geen rekening gehouden te hebben met de specifieke risico's die doms lopen bij een terugkeer naar Syrië, merkt de Raad op dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde tijdens haar tweede verzoek om internationale bescherming dat er geen nieuwe elementen zijn en dat zij haar aanvraag nog steeds baseert op dezelfde problemen die zij in haar eerdere aanvraag vertelde. Op geen enkel moment gaf verzoekster tijdens het verhoor bij de DVZ aan dat zij een vrees koestert omwille van het behoren tot de Dom-gemeenschap en nog minder haalde zij op enig moment aan dat zij omwille van haar Dom-etniciteit vreest voor haar leven bij terugkeer naar Syrië.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt weliswaar dat verzoekster middels het schrijven van haar raadsman d.d. 15 april 2021 uiteenzette dat zij van Dom-origine is en zij behoort tot een etnische minderheid in Syrië waardoor zij de Syrische autoriteiten niet kan vertrouwen. Hierbij dient echter te worden benadrukt dat de commissaris-generaal er reeds op wees dat verzoekster niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht onder meer met betrekking tot haar etnische achtergrond precies gelet op de verklaringen die haar ex-echtgenoot had afgelegd in het kader van diens ingediend verzoek om internationale bescherming. In de intrekkingsbeslissing van 1 september 2019 werd het volgende overwogen door de commissaris-generaal: *“Vervolgens blijkt dat u valse verklaringen heeft afgelegd betreffende uw etnische achtergrond; Reeds bij het invullen van de Verklaring bij DVZ gaf u zich uit als ene persoon van Arabische origine (zie Verklaring vraag 5d, 5e). Ook tijdens het eerste gehoor verklaarde u van Arabische afkomst te zijn en liet u uitschijnen dat u enkel Arabisch spreekt (zie CGVS, K., 22/01/2015, p 3). Uit het gehoor van uw echtgenoot blijkt echter dat jullie in werkelijkheid van Domari-afkomst zijn en ook Domari (zgn. ‘vogeltjestaal’) spreken (zie CGVS, S. 15/04/2015, p. 4-5). Uit het gehoor met uw dochter bleek eveneens dat u Domari spreekt en dus van Domari-afkomst bent (...). Dit heeft uzelf nooit vermeld.”*

De handelwijze van verzoekster door plots in het verzoekschrift voor te houden dat zij Domari is, terwijl van haar verwacht wordt om van bij de aanvang van de asielprocedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie te geven over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas, is weinig ernstig. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van incorrecte of foutieve verklaringen tijdens het gehoor. Nu verzoeksters verklaringen omtrent haar etniciteit reeds werd opgenomen in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus als zijnde een motief om de stelling dat ze niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht alsook het feit dat zij er niet in slaagt haar levensloop, afkomst en verblijfplaatsen aannemelijk te maken te onderbouwen, kan datzelfde element bezwaarlijk tegelijk beschouwd worden als een nieuw element dat erop wijst dat de motieven van de intrekkingsbeslissing niet langer van toepassing zou zijn. Met andere woorden, door in het verzoekschrift haar Domari-afkomst voor te houden en dit in tegenstelling tot wat zij verklaard heeft in het kader van haar eerste verzoek wat mede geleid heeft tot de intrekking van haar vluchtelingenstatus, erkent verzoekster dat zij valse verklaringen heeft afgelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en aldus niet voldaan heeft op de op haar schouders rustende medewerkingsplicht, waardoor het desbetreffende motief dat de intrekkingsbeslissing onderbouwde overeind blijft.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster, behalve de loutere bewering dat zij de Syrische autoriteiten vreest wegens haar Dom-etnie, geen enkele individuele en concrete informatie bijbrengt en zij zich aldus beperkt tot een loutere bewering. Verzoekster heeft, zoals reeds *supra* opgemerkt, niet alleen nagelaten om duidelijkheid te verschaffen omtrent haar etnie, ook blijft zij onduidelijkheid scheppen omtrent de hiermee verbonden kennis van de taal. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek werd verzoekster door de commissaris-generaal gehoord in het Arabisch, terwijl haar raadsman op 7 oktober 2021 in een e-mail laat weten dat haar kennis van het Arabisch beperkt is.

Vervolgens merkt de Raad op dat in het als stuk 5 bij het verzoekschrift gevoegde attest gesteld wordt dat ze het Arabisch beperkt begrijpt (stuk 5, gevoegd bij het verzoekschrift "*attest van de interculturele bemiddelaar –gemeente Anderlecht*") maar verzoekt zij in het verzoekschrift desalniettemin het Arabisch als verhoortaal. Naast het feit dat die elementen de bevindingen van de commissaris-generaal in de intrekkingbeslissing van 1 september 2017 met betrekking tot de medewerkingsplicht kracht bijzetten, doen ze bovendien afbreuk aan de bewijswaarde van het desbetreffende bij het verzoekschrift gevoegde attest.

Waar verzoekster tenslotte wijst op haar kwetsbaar profiel gezien haar hoge leeftijd, ziekte en het feit dat zij, gescheiden van haar echtgenoot, een alleenstaande vrouw is, toont verzoekster evenmin aan dat dit nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming groter maken. Zij laat immers na *in concreto* aan te tonen waarom haar profiel haar kwetsbaar maakt en verduidelijkt niet om welke redenen die elementen de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien betreffen dit element die reeds door de commissaris-generaal werden meegenomen bij het nemen van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op 1 september 2019, waar toegelicht werd dat ondanks verzoekster meermaals let uitschijnen dat zij een analfabete, ongeschoolde, zieke vrouw is, blijkt dat ze wel degelijk over een tijdsbesef beschikt en ze voldoende lucide is om in te spelen op de vragen van de interviewer en waar nodig haar verklaringen aan te passen. Verzoekster brengt ook in het verzoekschrift geen specifieke elementen of documenten bij die *in concreto* aannemelijk maken dat haar persoonlijke situatie of kenmerken de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking kan komen voor de erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Er in het verzoekschrift louter op wijzen dat zij "ziek" is, zonder *in concreto* in te gaan op haar gezondheidssituatie volstaat geenszins om te besluiten dat de motieven van de intrekkingbeslissing niet langer van toepassing zouden zijn. Hierbij dient nog ten overvloede opgemerkt te worden dat uit de attesten van 19 april 2021, 22 januari 2020 en 26 maart 2019 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, 5, stuk 3 "*Med docs*") waarin melding wordt gemaakt van een misvorming van de enkel, diabetes type II en medicatie geen ander licht werpen op de beoordeling die *supra* uiteengezet werd. Verzoekster weerlegt immers de eerdere vaststelling dat zij, ondanks haar aandoeningen en leeftijd, wel degelijk in staat is gebleken om lucide in te spelen op de haar gestelde vragen en om waar nodig haar verklaringen aan te passen, wat zij ook blijkens het verzoekschrift in staat bleek te doen meer bepaald met betrekking tot haar etnie.

2.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.8. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.10. Verzoekster vraagt *in fine* de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO